

אבשלום מתכונן למרד / פרק ט"ו פסוקים א' - י"ג

"אשר נדרתי לה' בחברון" - אבשלום בחר ללכת דווקא לחברון ולהכריז על עצמו שם כמלך משום שדוד אביו גם הוא הומלך בחברון, וכיוון שכך סבר אבשלום, שאם הוא יכריז על עצמו כמלך באותו מקום שאביו הומלך - העם יקבל זאת בלי התנגדות.

דוד ברח את אבשלום בלכתו לחברון: "לך בשלום" - מכאן למדו חז"ל שיש לומר "לך לשלום", משום ש"בשלום" הכוונה שכבר סיים האדם את תפקידו בעולם ואם כן הוא יכול ללכת מהעולם הזה, ואכן - אבשלום נהרג בסופו של דבר.

אחיתופל היה יועץ דוד, ואבשלום הזמין להיות עימו ולייעץ לו כאשר יעץ לאביו. אחיתופל הסכים - כי ידע שעתיד בן דוד למרוד בו, והדבר משמים הוא.

דוד בורח מירושלים / פרק ט"ו פסוק י"ד - סוף הפרק

היוצאים עם דוד:

- (1) "וכל עבדיו" - אנשיו ועבדיו הנאמנים לו, וכן נשיו ובניו (מלבד 10 פילגשים שנשארו לשמור על הבית).
- (2) "וכל הכרתי וכל הפלתי" - קשתים וקלעים. אלו שומרי המלך, והצטיינו לא רק בכוח החרב אלא גם בתורה.
- (3) "וכל הגיתים שש מאות איש" - ובראשם איתי הגיתי.

המושבים	מדוע הושבו?
ארון ברית ה'	דוד חס על כבוד הארון ואמר: אם לא יחפוץ בי ה' - מה יועיל לי הארון?
אביתר וצדוק	(1) על מנת להחזיר את הארון. (2) לשמוע מה נעשה בעיר.
יהונתן ואחימעץ	(1) ללוות את הארון. (2) בהמשך שימשו שליחים להודיע לדוד על כוונת אבשלום.
חושי הארכי	כדי שיצטרף לאבשלום ויבטל מזימתו.

דוד חומל על עמו- תגובתו הראשונית היא: "קומו ונברכה... פן ימהר והשגנו... והפה העיר לפי חרב" - לא דואג לעצמו אלא לבני עירו.

איתי הגיתי נאמן לדוד- דוד מבקש ממנו: "למה תלך גם אתה אתנו שוב ושב עם המלך" - אתה נוכרי זר, ואני הולך לאשר ישאוני רגלי (איני יודע לאן), ואם כן למה לך להתלוות אלי?

אולם איתי מסרב לחזור ואומר: "כי אם במקום אשר יהיה שם אדני המלך אם למות אם לחיים פי שם יהיה עבדך" - איני עוזב את המלך בשום אופן. ודוד הסכים.

ביאורי מילים:

(2) הבית הרחוק ביותר.

"ויציקו" - העמידו.

"לא תהיה לנו פליטה" - לא ננצל.

"בית המרחק" - (1) שם הבית.

"קושרים"- מורדים.
"סכל"- הפר.
"עד הראש"- הר הזיתים.